

Publicerad 2006-03-22 10:04 av Pricha

varför hatar alla den som ändå i slutänden är sin egen värsta fiende?

Som man brukar säga

Man säger, stackarens börda, är stackarens att bära,
att ingenting är opåkallat fast.

Men i betonghelvetets djungler är frestelsen att förära,
och Djävulen i själen tar aldrig rast.

Kyla, kyla, en vind som sprider frost,
och alienerar de som avviker från oss.

Den som fastnat i sin kvicksand sitter endast själv däri,
det finns inte rum för vanlig empati.

Släpa på dina vikter,

Du, lasternas oförtrutne slav.

Minns hur stabiliteten du försakat, där du tigger.

Du har bränt dina broar och lider sviterna därav.

Eld, eld, lik eld bränner den olyckliges skuld.

Ändå sparkar människor den som ramlat omkull.

Det har man visst förtjänat, om man valt frihet genom bojor;
ensamhet, hat och vässade dojor.

Man säger, misstagets barn är ett att förakta,

tyst hoppandes på dess självsanering.

Fascistens förakt, dess sätt att mänsklighet ringakta,
lyser genom moralistens maskering.

Så jag undrar, om legeringen spricker, ligger felet hos krukan,
eller människan som denna skulle dreja?

Oavsett detta är den fördömdes lott förbrukad,

som man bäddar får man ligga, som man brukar säga.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Pricha med Poeter.se id #3285 innehar upphovsrätten